

CESTA DOMA® - II.

Pondělí, 10 března 2008

Ráno jsem hned vstával, a startování bude zase přes startovací kabely, protože večer, cestou sem, to spíš nesvítilo než svítilo a na rest areu jsem jím prakticky po tmě. Postavil jsem sice káru na malej kopec v naději, pátá couvání táhla chytne, ale moc procent jsem tomu nedával, že to vyjde. Taky, že ne.. Ale kluk, co se tu ráno stavil uklid, zaparkoval hned vedle a tak mně pomoh káru nastartovat.

Pátá zpáteční cestu jsme si zase ušli parádní stoupák na jedničku pátá plháni od Mono Lake do pátá smy (klikněte). Ten kopec je prostě úžasnej a když ten pátá med sebou pátá ibrzdí, uš to líp, než na jedničku, nahoru nerozjedeš. Zatím co k večeru, pátá sjezdu - taky na jedničku - se páhly brzdy destičky, te - pátá výstupu - se zvaštila voda. Moc páknej záitek. Uš na horský silnici Tioga Rd. v parku, v Tuolumne Meadows (klikněte), jsem mus trochu gasu, i když se mně pátá tom kroutily nehty na všech prstech. Ale nebyl jsem si jistej, jestli bych s tou prázdnou nádrží těch zbylých 60 - 70 mil k další pumpě, s normálními cenami, uš mimo park, ješ dojel. Polední jsme se zastavili opat u bankomatu v Yosemite Village (klikněte) dole v údolí (klikněte), jestli se to dneska s tím výběrem prachů uš povede, když to málo, podle Heleny, být tak snadný. Jenomže, dopadli jsme stejně jako večer zase nebylo. Zas nic, žádný prachy. Nepomohla nám ani dívka ve zdejší bance. V našem kapesním slovníku jsme totiž horko táhko hledali potěbná slova a tak spíš jenom odhadem vymáčkávali ta správná tlačítka na klávesnici, co nám pomohou k dolarům, tam kde uvnitř máš schovaný i pro nás. Kapesní slovník je bezvadnej nápad vozit si s sebou na cestu. Je malej, dostatečně skladnej, akorát bývá používaný slova v daný měně zrovna bezpodmínečně v té chvíli potěbuju, tam většinou nenajdu. Takže, NIC tam pro nás schovanýho v bankě nebylo. Vždycky to nahlásilo co v tom smyslu, že uš dneska nemáme na kontě nic. Ale jak je to možné, když jsem nejen dneska, ale ješ nikdy pátá med tím, nevybral ani vorla a ty prachy tam (jak mně v bance u nás potvrdili nejen rukou dáním, ale i všelijakými razítky opatěnými papíry) musím mít, tak o tom ani slovo. Jestli vono nebylo nakonec lepš; i, jako vždycky pátá med tím, nemít k dispozici žádnou záchrannou brzdu a muset se spoléhat jenom na konkrétní peněžní hotovost. No a to uš jsem vstával, že práva zaal velkej problém a že aš vysadím Helu na letišti, bezesporu táhký áasy. Ani ty její poslední 4\$, co má Helena pátá loučení pak dala, který mála pátá vodně na pamlsky do tom nemohly uš nic podstatného změnit. A pátá med - jak uš to tak v životě bývá, že závažný věci vznikají z prvešchno zaalo jako obvykle, celkem nenápadně. Tedy, jak je uš zvykem, dálat všchno na poslední chvíli. Poprvý jsem si totiž pátá med výletem sem pátá medil kreditní kartu. Pro strýka pátá ihodu. Aby mně náhodou nechyběla Docela paradox, protože pátá medevšim kvěli té kreditce mně ty prachy tady te chybí. Áš dal jsem o ni 14 dnů pátá odletem, ve své naivitě, že v době komputer a kabel z optických vláken, vyšdit takovou věc nemě být žádný u banky, kde mám uš pár let vedenej bšnej úet. Dost jsem se splet a tak si vyzvedával kreditní kartu aš ráno v Praze, cestou na letišti. Navíc - zácpa na dálnici. Bylo to fakt na doraz, ale jsem na tyhle věci u sebe zvyklej, takže mně to nic nedělá. Asi to k životu potěbuju. A tak aktivace karty proběhla aš z Ameriky, od kamaráda George Idaho, kde jsem tenhle rok výlet za Velkou louží zašinal... Nu, a v Capitol Reef, národním parku v Utahu, máli fakt pákný m stolní kalendář. Jeden za bšra a já koupil dva. A to je pátá esně ta pátka, co mně tu teš schází. Potlašil jsem totiž s vrozenou opatrnost a jednou zas dal na názor Heleny, že když mám tu kreditku, alespoš ji vyzkoušim, kdyby mi nš jaký ten dolar nakonec chyběl a tak jsem ty kalendář vzal. A poušení z toho pro pátá medš plynoucí: nemšnit vyzkoušený, době fungující zásady. Jenomže, to jsem netušil, že si nebudu umš prachy vybrat. A aš nebylo snad málo, po opušení Yosemiteškého parku (klikněte) jsem za chvíli zjistil, že zvolená trasa po hwy 120 bude sice na mapě možná o pár mil kratš než ta uš párkrát vyzkoušená po hwy 140, ale ásovš uršit delš. A protože, jak uš jsem šek, ásu já nemám nikdy nazbyt, bude to zase na doraz. Samá serpentina, rokle stoupání a klesání, jako na horách. Ale žádná pumpa! A tak jsem musel u ty první, v naprostý díš, dát další 4 \$ za 2 galony, abych se odsud uršitš dostal a zase nám neuletš letadlo, jako v Denveru, coš by teš, bez peněz, byla situace dost táhko ššitelná... Toulavej